

Suzanne Peters

Daar zijn vrienden voor

liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Emma toverde een lach op haar gezicht toen ze via de glazen deur het kantoor inliep. Hoewel ze hier nu al zeker anderhalf jaar kwam, bleef ze de inrichting erg mooi vinden. De bureaus stonden in groepjes bij elkaar en er stonden meerdere planten in de kantoorruimte. De bureaus waren ruim, zodat er behalve een desktop en een telefoon ook gemakkelijk een berg papieren kon liggen. “Een goedemorgen allemaal!” riep ze opgewekt.

Collega’s lachten en begroetten haar. Emma vond het fijn om te weten dat mensen vrolijk werden door haar aanwezigheid. Het gaf een beter effect dan een kop sterke koffie in de vroege ochtend. De energie die ze ervan kreeg, was met geen pen te beschrijven.

Ze liep meteen door naar het kantoor van Thijs Breedveld, haar baas. Pas sinds enkele maanden had ze geregeld contact met hem. Voor die tijd zag ze hem nooit, omdat hij altijd op pad was, of zich afzijdig hield in zijn kantoorruimte. Het was dankzij haar innovatieve idee dat ze opeens nauw met hem moest samenwerken.

Ze was bij Finance Tech aangenomen als

callcentermedewerker. Niet bepaald een spannend beroep, maar ze kon het geld goed gebruiken. Het was een wonder dat ze werd aangenomen, want het leek haar meer een baan voor studenten. Een uitkering zag ze niet zitten en zodoende kwam ze bij Thijs terecht.

Ze moest iedere dag bedrijven bellen om te kijken of ze de door Finance Tech ontwikkelde software wilden kopen. Ze probeerde boekhoudprogramma's te verkopen en legde alles uit over de speciale software waar gemakkelijk facturen mee gemaakt konden worden. De potentiële klanten reageerden niet bijster positief en het kostte haar veel moeite überhaupt iets te verkopen. Vaak werd de telefoon al op de haak gegooid voordat Emma de kans kreeg om haar verkooppraatje te doen. "Wij hebben geen interesse," werd er dan bot gezegd. Ze kon een boek volschrijven met redenen waarom bedrijven geen nieuwe software wilden hebben, maar meestal kreeg ze niet eens een duidelijke uitleg. Ook haar collega's kregen niets verkocht.

Er was duidelijk een probleem in dit bedrijf, want op deze manier kon er geen winst worden gemaakt. En dus besloot Emma een oplossing te bieden. Ze had haar plan nauwkeurig uitgewerkt en op papier gezet, omdat ze vooral

graag overtuigend wilde zijn. Daarom liep ze het kantoor van haar baas op een woensdagmiddag onaangekondigd binnen. “Ik hoop dat we even kunnen praten,” zei ze.

Thijs had zijn wenkbrauwen opgetrokken en wilde haar het liefst meteen wegsturen, maar Emma hield vol. Ze vertelde hoe ze graag bij bedrijven langs wilde gaan om hen te laten zien wat de software allemaal kon. Ze was ervan overtuigd dat het voor meer nieuwe klanten kon zorgen en dat het effectiever was dan de telefonische verkooptechnieken die nu werden toegepast. Ze liet de schema's die ze thuis had gemaakt zien om haar verhaal meer kracht te geven.

Thijs was minder overtuigd, maar gunde haar het voordeel van de twijfel. “We kunnen het proberen,” zei hij. “Maar je moet het wel allemaal zelf regelen. Als je dat lukt, dan mag je deze week bij drie bedrijven langs.”

Emma kreeg het voor elkaar - dankzij haar uiterlijk, haar vlotte babbelen en haar humor - om in ieder bedrijf waar ze kwam tenminste één softwarepakket te verkopen. Thijs was diep onder de indruk en bood haar een geheel nieuwe functie aan, inclusief salarisverhoging en leaseauto die ze kon gebruiken om de bedrijven te bezoeken.

En dus zat ze tegenwoordig iedere woens-

dagochtend bij hem in zijn kantoor om te bespreken wat de planning was voor de komende tijd en hoeveel ze afgelopen week had verkocht. Dat deed ze met veel plezier. Niet alleen omdat ze erg tevreden was met haar nieuwe functie, maar ook omdat ze de aanwezigheid van Thijs zeer op prijs stelde.

Thijs Breedveld was een aantrekkelijke man. Hij had donker haar dat altijd keurig naar achteren was gekamd en in model bleef door de gel die hij gebruikte. Hij had een brede kaaklijn en een gladgeschoren gezicht, waardoor hij er netjes uitzag. Hij droeg altijd een mooi pak met stropdas en ze kon aan zijn lichaam zien dat hij regelmatig sportte. Maar waar ze nog het meest van hield was zijn lach. Hij had de aantrekkelijkste lach die ze ooit bij een man had gezien. Wanneer hij lachte, krulden zijn lippen omhoog en zag hij er nog knapper uit.

Emma liet Thijs het allerliefste lachen van alle mensen in de wereld. Ze maakte er bijna een sport van.

Helaas zat er aan de vinger van Thijs een ring. Het teken dat hij reeds bezet was. Het was de reden waarom ze hem niet versierde. Nou ja, niet echt. Emma zou nooit een man versieren die zijn hart aan een ander hadgege-

ven. Maar kijken, dat mocht ze natuurlijk best.

“Fijn om je te zien,” zei Thijs toen ze binnenkwam. “Je hebt vorige week weer flink wat softwarepakketten verkocht. Ik ben trots op je.”

“Wie kan mijn verkooptechnieken nou weerstaan?” vroeg Emma.

“Niemand, overduidelijk,” zei hij met een lach en ze smolt meteen. “Wat ben je deze week van plan?”

Emma legde de papieren op zijn bureau met de adresgegevens van bedrijven die ze deze week wilde bezoeken. Hij keek haar tevreden aan en ze wist dat ze en goede slag had geslagen. Op de lijst van de bedrijven stonden twee grote namen, waarvan ze wist dat Thijs deze graag als klant wilde hebben. Het was natuurlijk maar afwachten of ze daadwerkelijk de software zouden aanschaffen, maar het was al heel wat dat ze een afspraak kon maken. Nu moest ze alleen nog een presentatie geven en haar beste kant laten zien. Zo moeilijk kon dat niet zijn.

“Ik ben blij dat je een van mijn werknemers bent,” zei Thijs.

Zo, die kon ze in haar zak steken. Het was heerlijk om een compliment van hem te krijgen. “Ik werk hier graag,” zei ze.

“Ja?” Hij trok één wenkbrauw op. Ze vond dat best aantrekkelijk. Zelf kon ze dat niet, bij haar vloog haar andere wenkbrauw ook meteen mee. “Vond je het ook leuk toen je nog telefonisch verkoopster was?”

“Ja, waarom niet?” vroeg Emma. “Ik houd wel van een uitdaging.” Oké, dat was wel een beetje een leugen. De eerste maanden vond ze haar werk oersaai, maar dat hoefde Thijs niet te weten.

“Wil je de grafieken zien van de afgelopen maanden?” vroeg Thijs.

Emma knikte.

Hij wees naar zijn computer. “Ik heb geen tijd gevonden om het te kunnen printen, maar je kunt meekijken op het scherm.”

Emma stond direct op en liep om het bureau heen. Ze ging achter Thijs staan en boog wat voorover om het scherm beter te kunnen zien. Hij opende de grafieken en ze zag de stijgende lijn overduidelijk.

“Vergeleken met vorig jaar, hebben we zeker zestig procent meer verkopen gehad.”

“Wauw!” zei Emma. Ze merkte dat haar borst Thijs’ schouder raakte. Ze wilde overeind gaan staan om een eind te maken aan de aanraking, maar besloot toch te blijven staan. Had hij het

ook opgemerkt? En wat deed het met hem? Werd hij wild van verlangen? Kon hij haar parfum ruiken en raakte hij net zo afgeleid als zij, nu ze zijn heerlijke aftershave rook? Ze wist dat ze dit soort dingen niet mocht denken, maar ze kon zichzelf niet tegenhouden. En eigenlijk deed ze niets verkeerd, toch? Ze stond alleen achter hem. Het was niet haar schuld dat haar borst hem raakte.

Het was maar goed dat hij niet kon zien hoe haar hoofd verkleurde. Het was vermoedelijk net zo rood als haar haren. Hij praatte door over de statistieken en zij deed haar best om te luisteren. Ze moest professioneel blijven en haar gedachten onder controle houden. Nu mocht ze niet aan haar verliefdheid denken.

2

Aan de schoenen en schooltas in de gang kon Dionne zien dat Roxanne al thuis was. Ze moest overwerken, waardoor ze behoorlijk in tijdnood kwam en niet meer naar de supermarkt kon. Ze had haar dochter een bericht gestuurd zodra ze wist dat ze langer op haar werk moest blijven. Of ze aardappelen kon kopen en deze alvast kon schillen. Roxanne had alleen gereageerd met een 'oké'.

“Hoi!” riep Dionne. Er kwam geen reactie. Zuchtend hing ze haar jas op. Ze miste de enthousiaste Roxanne van vorig jaar. Haar dochter zat volledig in haar eigen wereld en het was moeilijk om contact met haar te maken. Dionne wist niet goed hoe ze de band weer moest versterken. Sinds het meisje naar de middelbare school was gegaan, hield ze zich afzijdig. Als Dionne er met haar man Floris over praatte, dan wuifde hij haar zorgen weg. “Er is niets met Roxanne,” zei hij dan.

Ze liep de keuken in en staarde naar het fornuis. Er stond geen pan met aardappelen. Ze wierp een blik op de klok. Nog zo'n tien minuten tot Floris thuiskwam. Daarna zocht ze naar de zak met piepers, maar er was nergens iets

te bekennen.

Had Roxanne ze niet eens gekocht? Dionne probeerde haar dochter niet te veel huishoudelijke klusjes te laten doen, maar wilde wel dat ze het een en ander in huis deed, want zelfstandigheid was belangrijk. Even naar de winkel gaan en wat kopen stelde niet zo heel veel voor. Het was tijd om Roxanne hierop aan te spreken.

De slaapkamerdeur was gesloten, zoals gewoonlijk. Ze klopte drie keer en deed toen de deur open. Roxanne lag op bed op haar rug, starend naar het plafond. Haar blonde haar stak alle kanten op, waardoor Dionne het idee had dat ze had liggen slapen.

“Hoi,” zei Dionne.

Roxanne keek op, alsof ze haar nu pas hoorde.

“Hoorde je me niet roepen toen ik thuis kwam?” vroeg Dionne.

Haar dochter haalde haar schouders op. “Ik denk het niet,” zei ze vaag, alsof ze met haar gedachten ver weg was.

Dionne zuchtte. Ze had zich vooral voorbereid op een lastige puber. Iemand die ‘s nachts het huis uitsloopt om naar feestjes te gaan waar ze eigenlijk te jong voor was. Een dochter die vriendjes had waar ze niets over vertelde tegen